GS 1447

massa himlen skymmer, Stolt gungar skeppet af och an. Hur skönt är det att framåt gunga, Från afdrift fri, i lyckans hamn! — Förtjusad! och jag börjar sjunga Wid minnet af den huldas namn.

Den Sjette.

När stormarne rasa och wågen Kör skutan mot molnena opp. Och windarne gnißla i tågen, Till hwem sätter folket sitt hopp? Till styrman — ty honom förutan, Hur går det på stormande haf? Jo, finns ingen styrman på skutan, Så bär hela skrofwet i qwaf.

2. Så folket till Kungen bör sätta Sitt hopp emot stormarnes famn; Ty will han det sanna och rätta, Nog förer han skeppet i hamn. Den satsen jag derför will yrka, I land som på stormande haf: Min Kung kan jag älska och dyrka, Och likwäl ej wara hans slaf.

Sex utmärkt wackra och nya

Sjömans-Wisor.

Den Första.

Wid femton års ålder blef stugan ꝛc.

Den Andra.

Kapten! kapten! "Hallå! hwad är ꝛc.

Den Tredje.

Ut på dina slätter, Haf, du djupa! ꝛc.

Den Fjerde.

Wid windars sång Och klingande ꝛc.

Den Femte.

När stormen öfwer haftwet flyger ꝛc.

Den Sjette.

När stormarne rasa och wågen ꝛc.

Westerwik.

Tryckt hos C. D. Ehlad & Comp., 1854.

Den Första:

Wid femton års ålder blef stugan mig trång, Der jag bodde med moder min. Att wakta på gettren blef dagen mig lång, Jag bytte om håg och sinn', Jag drömde, jag tänkte jag wet icke hwad, Jag kunde, som förr, ej mer wara glad Uti skogen.

2. Med häftigt sinne på fjellet jag språng, Och såg i det wida haf. Mig tycktes så ljuflig böljornas sång, Der de gå i det skummande haf. De kommo från fjerran land: Dem hålla ej bojor, de känna ej band. Uti hafwet.

3. En morgon från stranden ett skepp jag såg, Som en pil in i wiken det sköt. Då swällde mig bröstet, då brände min håg, Då wißte jag hwad mig tröt. Jag lopp ifrån gettren och moder min, Och wikingen tog mig i skeppet in Uppå hafwet.

4. Och winden med makt in i seglena lopp; Wi flögo på böljornas rygg. I blånande djup sjönk fjellets topp, Och jag war så glad och så trygg. Jag faders rostiga swärd tog i hand, Och swor att eröfra mig rike och land Uppå hafwet.

5. Wid sexton års ålder jag wikingen slog, Som stålde mig skägglös och wek. Jag sjökonung blef, — öfwer wattnen drog Uti härnaders blodiga lek. Jag landgång gjorde, wann borgar och slott, Och med mina kämpar om rofwet drog lott Uppå hafwet.

6. Ur hornen wi tömde då mjödets must Med makt på den stormande sjö. Från wägen wi herskade på hwar kust — I Walland jag tog mig en mö — I tre dagar gret hon, och så blef hon nöjd, Och så stod wårt bröllop, med lekande fröjd, Uppå hafwet.

7. En gång äfwen jag ägde länder och borg, Och drack under sotad ås, Och drog för Rike och menighet sorg, Och sof inom wäggar och lås. Det war en hel winter — den syntes mig lång, Och fast jag war Kung, war dock jorden mig trång, Emot hafwet.

8. Jag ingenting gjorde, men hade ej ro, För att hjelpa war hjelplös gäck, Till mur will man ha mig kring bondens bo, Och till lås för tiggarens säck. På sakören, edgång och tjufwar och rån Jag hörde mig mått — wor' jag långt derifrån Uppå hafwet!

9. Så bad jag — men hån gick ock wintren lång, Och med sippor stränderna strös. Och böljorna sjunga åter sin sång, Och klinga: till sjöß, till sjöß! Och wärwindar spela i dal och i höjd, Och strömmarne, fria, störta med fröjd Uti hafwet.

10. Då grep mig det fordna, osynliga band, Mig lockade böljornas ras. Jag strödde mitt guld öfwer städer och land, Och slog min krona i kras. Och fattig som förr med ett skepp och ett swärd, Drog mot okända öden i wikingafärd Uppå hafwet.

11. Som winden frie wi lekte med lust På fjerran swallande sjö. Wi menniskan sågo på främmande kust På samma sätt lefwa och dö. Bekymren med henne städs bosätta sig; Men sorgen, hon känner ej wikingens stig Uppå hafwet.

12. Och åter bland kämpar jag spejande stod Efter skepp i det fjerran blå. Kom wikingasegel — då gällde det blod: Kom krämarn så — så fick han gå. Men blodig är segren den tappre wärd, Och wikingawänskap, den knytes med swärd Uppå hafwet.

13. Stod jag mig om dagen å gungande stäf, I glans för mig framtiden låg, Så rolig, som swanen i gungande säf, Jag fördes på brusande wåg; Mitt war då hwart byte som kom i mitt lopp, Och fritt, som omätliga rymden, mitt hopp, Uppå hafwet.

14. Men stod jag om natten i gungande stäf, Och den ensliga wågen röt, Då hörde jag Nornorna wirka sin wäf, I den storm genom rymden sköt. Likt men'skornas öden är böljornas swall: Bäst är wara färdig för medgång som fall, Uppå hafwet.

15. Jag tjugu år fyllt — då kom ofärden snar: Och sjön nu begärer mitt blod. Han känner det wäl, han det förr druckit har, Der hetaste striden stod. Det brinnande hjerta det klappar så fort: Det snart skall få swalka å kylig ort Uti hafwet.

16. Dock klagar jag ej mina dagars tal: Snabb war, men god, deras fart; Det går ej en wåg blott till gudarnes sal, Och bättre är hinna den snart. Med dödssång de ljudande böljor gå, På dem har jag lefwat — min graf skall jag få Uti hafwet.

* * *

17. Så sjunger på ensliga klippans hall Den skeppsbrutne Wiking bland brånningars swall — I djupet sjön honom rifwer — Och böljorna sjunga åter sin sång, Och winden wexlar sin lekande gång: Men den tappres minne — det blifwer.

Den Andra.

Kapten! kapten! "Hallå! hwad är på färde?" Kapten! nu är allt klart! Låt gå! Lifwad af kärleks mäktiga lågor, Trotsar med fröjd jag farornas hot. Döden, som bor i stormar och lågor, Blickar med lugn en sjöman emot. Sjön är min werld, Lustig min färd; Men i den kära Nord likwäl, Söker jag hamn: Flicka, din famn! Der will jag ankra med lif och med själ! Låt gå! låt gå!

2. Gossar! nu kör wi i wåg, Kila som ilande winden Öfwer det brusande haf, Skyhöga wågor i förn. Hurra! Winden är frisk, :,: Winden han blåser i seglen. Ankaret lyften upp! Hurra! Låt muntert det gå På böljan blå! Farwäl! farwäl! j wänner, som stån der på stranden! Farwäl! farwäl! wi flyga nu lustigt wår kurs.

3. Farwäl! mitt hjertas wän! Snart flyr jag hit igen: Herrligt, som Kungens, då, Hulda lilla! skall wårt bröllop stå. Farwäl! mitt fosterland! Fjellar och skog och strand. Kär är den blåa sjö; Men i famnen din jag dock will dö.

4. Goßar! nu kör wi i wåg, Kila som ilande winden Öfwer det brusande haf, Skyhöga wågor i förn. Hurra! Flicka, min hulda, farwäl! Flicka, min hulda, farwäl! Min hulda flicka, farwäl! Farwäl!

Den Tredje.

Ut på dina slätter, Haf, du djupa! Will jag hän, och sätter Ut från land. — Will jag, der de branta Wågor stupa, Söka obekanta Öars strand.

2. Det blef sig så likt och så qwalmigt att wara Der längre på näset Och leka med lammen och sola sig bara Och slumra i gräset Och wäckas af sorlande bäckar och swalkas Af smekande windar Och binda buketter af rosor och skalkas I skuggan af lindar. — —

3. Jag dig öfwergifwer, Blomsterkulle! Och med rastlös ifwer Ut jag styr. Öppen är min bana — Flyg, min julle! Att kring rymden spana Äfwentyr.

4. Der fladdrade Amor, den Cypriska fjäril, På sommarens flägtar, Och bjöd mig att dricka ur blommornas kåril En söfwande nektar. Så kommo herdinnor och sjöngo och drogo Förtrollande ringar Omkring mig af löften, som flögo och drogo På fjärilens wingar — —

5. Lyftadt är mitt ankar, Frisk är hågen; Öfwer skär och bankar Seglen fly. Lustigt är att gunga Fram på wågen, Höra stormen sjunga, Swallet gny.

Den Fjerde.

Wid windars sång Och klingande böljors fradgande gång Min moder på hafwet mig födde, Hwareft djup och höjd I morgonens fröjd Af stigande lågorna glödde.

2. Min fader log, Men solen gick ner och moder min dog: Deß graf och min wagga blef wågen. Dock lefwer min mor, Jag wet hwar hon bor, Deß boning mig leker i hågen.

3. På fradgit swall Till henne jag seglande ila skall, Min fot jag ej sätter på jorden; Slaf will jag ej bli; Jag föddes så fri, Som böljan är friboren worden.

4. När solen flyr Och loppet till okända werldar styr, Sig mörkret och skyarne sänka Öfwer djupet ner; Jag stjernorna ser I lugnande wågorna blänka.

5. När sol'n går opp Och wäcker på nytt mitt slumrande hopp, Och glöder ur blödande wågor, Af eld är min sal, Hwars pelares tal Uppresas af swallande lågor.

6. När stormen gnyr Och solen i molnen förjande flyr, Då brytes, likt hafwet, mitt hjerta Stannar stormen af, Och lugnas mitt haf, Går i wemod öfwer min smärta.

7. Jag skådar då Mitt lif i de fria böljorna blå, Af stormen och hafwet beskrifwet. Wäl är ej jorden full Af skatter och gull; Men hafwet är spegeln af lifwet.

8. Ej släckes der De winkande stjernors fromma begär, Ty leker dem hafwet i hågen. De sänka sig här, Der moder min är, Med dem will jag hwila i wågen.

Den Femte.

När stormen öfwer hafwet flyger, Och wi för underseglen gå, När i märsseglens rundning smyger En sakta bris från himlen blå: — På drillen och kompaßen hwilar Min säkra, aldrig störda blick — Jag suckar: ack! och tanken ilar Till henne, som mitt hjerta fick.

2. När trolös wind sig börjar skrota Emot de streck wi ämna gå, Och bidewind wi dikt anskota, Att präßa för att hamnen nå: — Då tänker jag hur ödet kastar I hoppets segel ofta back; — Demotståndlig tanken hastar Till henne, och jag suckar: ack!

3. Men se, hur herrligt winden rymmer! Att braßa fyrkant, upp hwar man! Läseglens